

ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΕ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ;

(Μέρος 1^ο)

**«επληρώθη ο καιρός και επλησίασεν η βασιλεία του Θεού·
μετανοείτε και πιστεύετε εις το ευαγγέλιον.»**

(Μάρκος 1:15)

Το 2009 έχει ανακηρυχθεί από την επιστημονική κοινότητα σαν έτος του Δαρβίνου καθώς συμπληρώνονται 150 χρόνια από την έκδοση του βιβλίου του «Περί της καταγωγής των ειδών». Σε αυτό ο Δαρβίνος, ομολογουμένως με αρκετή δόση επιφυλακτικότητας, διατύπωσε την άποψη ότι όλα τα είδη των ζώων μέχρι και τον άνθρωπο, προέρχονται από ένα μονοκύτταρο οργανισμό, μέσω της διαδικασίας της φυσικής επιλογής.

Σήμερα με ένα πακτωλό γνώσεων από την αστρονομία και τη φυσική μέχρι τη μοριακή βιολογία και την παλαιοντολογία γνωρίζουμε ότι κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Η μακροεξέλιξη, δηλαδή η μετάπτωση του ενός είδους στο άλλο μέσω διαδοχικών αλλαγών δεν θα μπορούσε να γίνει και δεν υπήρξε ποτέ. Η αμοιβάδα ήταν πάντα αμοιβάδα, ο πίθηκος ήταν πάντα πίθηκος και ο άνθρωπος πάντα άνθρωπος. Κάθε ένα «κατά το είδος αυτού», όπως καθορίζεται από το γενετικό του υλικό, τα χρωματοσώματα και ακριβώς όπως μας ενημερώνει ο Λόγος του Θεού.

Εκείνο που ισχύει είναι η προσαρμογή των ειδών στο διαφορετικό φυσικό περιβάλλον, δηλαδή η μικροεξέλιξη. Επί παραδείγματι έχουμε άλογα μεγάλα και μικρά, σκύλους με και χωρίς τρίχωμα, πάντα όμως μέσα στα αυστηρά όρια του είδους.

Το ίδιο συμβαίνει και με τους ανθρώπους. Έχουμε μικρές αλλαγές σαν αποτέλεσμα προσαρμογών στο περιβάλλον, τόσο το φυσικό όσο και το ανθρωπογενές. Το γεγονός ότι ελάχιστοι ενήλικες στην Κίνα και στην Αφρική μπορούν να χωνέψουν το φρέσκο γάλα, δεν τους διαφοροποιεί σαν ανθρώπους από τους Δανούς και Σουηδούς το σύνολο των οποίων διαθέτει αυτή την ικανότητα. Οι άνθρωποι από την Αφρική εμφανίζονται πιο ανθεκτικοί στον ιό του πυρετού Lassa (μία από τις μαστιγες της ηπείρου), ενώ άλλοι αφρικανικοί πληθυσμοί εμφανίζονται κάπως πιο ικανοί να αντιπαλέψουν άλλες ασθένειες όπως π.χ. η ελονοσία. Στους Ασιάτες παρουσιάστηκαν αλλαγές στο χρώμα του δέρματος και στους αδένες των μαλλιών, ενώ στους Βορειοευρωπαίους εξαπλώνονται χαρακτηριστικά όπως το ανοιχτόχρωμο δέρμα και τα γαλάζια μάτια.

Όλα αυτά είναι προσαρμοστικοί μηχανισμοί και λαβαίνουν χώρα μέσα στα όρια του είδους. Δυστυχώς όμως η επιστημονική αυτή αλήθεια αποσιωπείται και παρουσιάζεται η στρεβλή αντίληψη ότι αποτελούν μηχανισμούς μετάβασης προς ένα άλλο είδος. Από την ώρα που θα δεχθεί αυτό το ψέμα ο άνθρωπος ανοίγει ο δρόμος για το μεγάλο κατήφορο.

Εφόσον δεχόμαστε ότι αποτελούμε εξελικτικό στάδιο προς ένα άλλο είδος τίθεται το ερώτημα ποιο είναι αυτό το «μετά τον άνθρωπο είδος». Από την άλλη μεριά, τα τελευταία χρόνια με τη μετακίνηση των πληθυσμών η γενετική δεξαμενή των ανθρώπων έχει εν πολλοίς ομογενοποιηθεί και έτσι δεν περιμένουμε περαιτέρω αλλαγές μέσω φυσικών

διαδικασιών. Μήπως λοιπόν ο άνθρωπος, πρέπει να πάρει την υπόθεση στα χέρια του και μέσω της νέας ευγονικής να διαμορφώσει εκείνος τον άνθρωπο του μέλλοντος;

Και εν πρώτοις ποια είναι τα χαρακτηριστικά του μετα-ανθρώπου; Όσο πιο βαθιά κανείς αναδιψά στο πρόγραμμα του μετα-ανθρωπισμού τόσο πιο πολύ συνειδητοποιεί ότι στο κέντρο του βρίσκεται μια ουσιώδης δυσaréσκεια ως προς την φυσιολογική ανθρώπινη φύση. Όλο αυτό το εγχείρημα δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια απερίσκεπτη προσπάθεια να επαναπροσδιοριστεί το τι είναι άνθρωπος.

Στην αρχή του καινούριου χρόνου η ανθρωπότητα βρίσκεται αντιμέτωπη με ένα σύνολο μεγάλων προκλήσεων που δικαιολογημένα της προκαλούν έντονη ανησυχία. Μοναδικό καταφύγιο ειρήνης και χαράς το πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, του Εμμανουήλ, που τίμησε την ανθρώπινη φύση και σαν **«Υιός του ανθρώπου ήλθε να ζητήσει και να σώσει το απολωλός.»** (Λουκάς 19:10).

(συνεχίζεται..)

A. Περάκης

Πηγή: Εφημερίδα «Χριστιανισμός», φύλλο Φεβρουαρίου 2009